

عنوان مقاله:

از مادر که حرف می زنیم، از چه کسی حرف می زنیم: خودمردم‌نگاری برساخت اجتماعی مادری در شهر تهران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات اجتماعی - روانشناختی زنان، دوره 18، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 38

نویسندگان:

شیوا علی نقیان - دکترای انسان شناسی، گروه انسان شناسی، دانشگاه تهران

مریم رفعت جاه - دانشیار گروه انسان شناسی/دانشگاه تهران

ابوعلی ودادهیر - گروه انسان شناسی/دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در این پژوهش خودمردم‌نگارانه، به دنبال کشف مسیری بودم که جامعه هویت را به عنوان مادر شکل داده و به عبارتی مادر بودن را به من "آموخت". من در این مسیر به این باور رسیدم که حقیقتی طبیعی و غریزی از مادر بودن وجود ندارد، بلکه بسترهای اجتماعی و فرهنگی، و نیز حوزه‌های دانش و شناخت موجود، حقیقت مادر بودن را شکل می‌دهد. همچنین این روایت فردی که موقعیت‌مندی من در کنار دیگران را در یک بستر اجتماعی به چالش می‌طلبید، با ورود به میدانی متفاوت، در تعامل و برخورد با تجربه‌ی مادری "طبیعی"، که یک زن غربت و از اهالی محله محروم "لب خط" بود قرار دادم. در این راستا کوشیدم تا داستان‌مان که دو روایت کوچک محلی بود را به واسطه‌ی پیچیدگی‌هایش به بدنه اصلی جامعه پیوند دهم. روایت زندگی هر کدام از ما سرشار است از ملاحظات در رابطه با تلاقی جنسیت، قومیت، طبقه اجتماعی، زبان و دیگر نظام‌های سلطه، که مزیت‌ها، نابرابری‌ها، و میزان نزدیکی‌مان به قدرت را مشخص می‌کند. تجربه زیسته‌ی من متأثر از این حقیقت است که به عنوان یک زن فارس، متاهل، شیعه، و متعلق به طبقه متوسط، تجربه‌ها و باورهایم از مادری ملهم از همان مادری جریان اصلی است که سال‌ها پیرامون خود دیده و آموخته‌ام، همانطور که "طبیعی" در تمام عمرش در معرض جریان حاشیه‌ای مادری قرار داشته، آنها را در خود درونی کرده و تجربه‌اش از غربت بودن، فرودست بودن و فقر را در مادری خود بازتولید می‌نماید.

کلمات کلیدی:

مادری، نظریه تلاقی، فمینیسم، لب خط، خودمردم‌نگاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1163490>

